PETRA MARTIŠKOVÁ

KOUZLO OBSIDIÁNU

COO BOO

Kouzlo obsidiánu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Martišková
Kouzlo obsidiánu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETRA MARTIŠKOVÁ

KOUZLO OBSIDIÁNU

COO BOO

PROLOG

„Cedriku, co se tady u všech ďasů děje?!“

Dominic Kamensky, král všech démonů, se tvářil, že pokud mu okamžitě neodpovím, udělá mi něco, čeho budu do konce svých dní litovat.

Jenže co jsem mu měl asi říct?

Sám jsem dost marně přemýšlel, jak jsem se vůbec dostal do sídla démonů v domě U Poslední lucerny, které opravdu dlouho nikdo neobýval a které bylo ukryté před zvědavými zraky lidí dávným kouzlem. Navíc jsem nechtěně přímo do chřtánu nejmocnějšího démona poslal i Annu. Vím, že by mi to mělo být úplně jedno. Je to zaklínačka a démoni už po staletí zaklínače likvidovali. Žádný rozumný démon se nechce bratříčkovat s jediným tvorem na světě, který ho dokáže zabít.

Jenže Anna byla jiná. Tak jiná, že se do ní bezhlavě zamiloval Damien, můj pobočník a syn krále. Tak jiná, že se i mně dostala pod kůži. Tedy vlastně abych byl přesný, ona mi tu kůži zachránila. Je to sotva pár dní zpátky, co dovršila osmnáct let a stala se právoplatnou zaklínačkou. A hned tu noc se připletla do mé roztržky s démony od Vackova. Bojovala s démony poprvé a bojovala s nimi kvůli mně. Zachránila mi život a já ji

„za odměnu“ poslal sem do tohohle domu, o kterém nikdo neměl nejmenší tušení, že existuje.

Byla tu úplně sama.

Napospas nám – démonům.

„Kde je sakra můj syn?!“ zaburácel Dominic a jeho výraz nevěstil nic dobrého. Nemusel jsem se ptát, kterého ze svých tří synů má na mysli. Naštvaně se rozhlížel kolem sebe, a když Damiena nikde neviděl, zamířil ke dveřím vedoucím k vězení. Moc dobře si spočítal, že jediné místo, kde by Damien mohl být, je právě to, kde vězníme Annu.

Rychle jsem mu vstoupil do cesty a snažil se ho zdržet.

„Kterého syna myslíš, můj pane? Darek si vyrazil do města, Doriana si vyžádala královna a Damien šel něco vyřídit.“

Marně.

Dominic se na mě podíval, jako bych nebyl víc než obtížný hmyz.

„Lžeš!“ obvinil mě. Pak na mě vrhnul temný zkoumavý pohled. „Damien mi něco tají. Cítím to. S tou holkou je něco jinak, než mi říká. A když mi to nechce říct on, dostanu to z ní. Po dobrém, nebo po zlém!“

Neměl jsem důvod mu nevěřit. Za náš předlouhý mizerný život jsem se už tisíckrát přesvědčil o tom, že když král všech démonů po něčem zatouží, nedá pokoj, dokud to nedostane. A je mu úplně jedno, jak velká spoušť za ním zůstane. Když budu Annu bránit, pojme ještě větší podezření, a to bylo to poslední, co jsem potřeboval. Slíbil jsem Damienovi, že ji udržím naživu, a hodlal jsem svůj slib dodržet stůj co stůj. Ale pokud to mělo vyjít, musel jsem dělat, že mě vůbec nezajímá.

„Zkus to,“ ustoupil jsem mu z cesty a sarkasticky mu pokynul ke zdi, za níž jsem tušil vyděšenou Annu. „Ještě před pár dny neměla tušení, že nějaký svět démonů a zaklínačů vůbec existuje. Je to malá vystrašená holka, ta neví vůbec nic. Ale

určitě mi pak dej vědět, co jsi zjistil. Podle mě je to jen ztráta času, my potřebujeme Vackova," prohodil jsem tak ledabyle, jak jsem jen dokázal, a s mírnou úklonou jsem se otočil a chtěl odejít.

„Stůj!" rozkázal Damienův otec autoritativně a já se potutelně usmál. Tentokrát se vyplatilo vsadit na jeho nenávist a zášť vůči Vackovovi, dávnému příteli, se kterým však už po staletí bojoval o nadvládu nad všemi démony.

„Povídej, co ví Vackov a já ne?" vyzvídal.

„Netuším…"

Dominic ke mně výhružně přiskočil a popadl mě za triko.

„Nehraj si se mnou, ty jeden holobrádku!" zavrčel. „To, že jsem tě vychoval jako svého vlastního syna, pro mě nic neznamená. Bez mrknutí oka tě z tohohle světa sprovodím a ani si na tebe nevzpomenu!"

Neděsil mě. Měl by, ale neděsil. Kdesi hluboko uvnitř jsem cítil, že by to nebylo zase tak špatné. Žil jsem celá staletí, prožil toho tolik, že na spoustu věcí už jsem si ani nevzpomínal. Zažil jsem tolik temnoty, utrpení, bolesti a představa, že to najednou skončí, nebyla vlastně vůbec špatná. Obrátil jsem oči v sloup a vyprostil jsem mu své oblíbené tričko z ruky. Než jsem se na něj podíval, provokativně jsem si triko uhladil rukou.

„Netuším," zopakoval jsem, „co Vackov ví, ale je pro něj nějakým způsobem důležitá. Prakticky se do Prahy přestěhoval i se svým klanem a vynaložil spoustu energie i svých lidí na to, aby ji našel. Ví něco, co my ne. Co když je důležitá i pro nás? Když se jí… ehm, když se jí zbavíme…" v duchu jsem si nadával za to zajíknutí, ale Dominic byl příliš zabraný do svých vlastních úvah, než aby si toho všiml. Rychle jsem pokračoval: „Měli bychom zjistit, jaké s ní má Vackov plány. Co když ji chce využít proti nám?"

„Myslíš, že ji chce využít proti nám?“ zahřměl Dominic a přitom naštvaně rázoval po místnosti tam a zpátky. Kamenné zdi odrážely každý jeho krok v temné ozvěně.

„Možná. Ale jak by ji mohl využít?“

„Je to zaklínačka,“ připomněl mi, jako bych na tu skutečnost snad dokázal zapomenout.

Zavrtěl jsem nesouhlasně hlavou. „Je zasvěcená pár dní. Potulují se tu zaklínači, kteří mají mnohem větší schopnosti, sílu i zkušenosti. Proč by měl takový zájem zrovna o ni? To nedává smysl.“

„Hmm.“

Ticho, které se mezi námi rozhostilo, nevěstilo nic dobrého.

„Něco mi uniká. Něco hodně důležitého mi uniká. A já nesnáším, když mi něco uniká!“ vztekal se Dominic a naštvaně praštil pěstí do zdi. Normální smrtelník by měl po takové ráně klouby napadrť, on však udělal do kamenů díru. Hluk přilákal Damienovu matku.

„Co se to tady děje?“ zeptala se a přísně si změřila otvor ve zdi. „To, že tohle sídlo nesnáším, neznamená, že ho musíte ničit.“

„Promiň, drahá,“ omluvil se nejmocnější démon na světě své drobné ženě téměř kajícně a ta se na něj láskyplně usmála. Sestoupila k nám a já s hrůzou zjistil, že nepřišla sama. Za ní do síně sestupoval Damienův starší bratr Dorian a také Larisa narvaná v těsných černých šatech, které víc odhalovaly, než zakrývaly. To bude Damien radostí bez sebe, až ji tady uvidí, pomyslel jsem si s notnou dávkou sarkasmu. I ona byla jedním z důvodů, proč byl nakonec rád, že nás jeho otec vyslal hledat nezasvěceného zaklínače na střední školu do Prahy. Kdysi dávno totiž podepsali Damienův a Larisin otec smlouvu, podle níž měl Damien s Larisou uzavřít sňatek, a vyřešit tak letité spory a války mezi jejich klany a nastolit navždycky klid a mír.

Pche, jako by snad démoni dokázali žít v míru. Navíc Damien stejně neměl v úmyslu téhle smlouvě dostát.

„Co tě tak rozlítilo, drahý?“ zajímala se Damienova matka a políbila svého muže na tvář.

„Proč se někdo tak mocný, jako je Vackov, honí za nově zasvěcenou zaklínačkou? Proč se kvůli ní přestěhoval do Prahy? Prahu přece vždycky nesnášel. Myslím, že Damien ví víc, než nám říká. Něco mi tu prostě nesedí.“ Poslední slova zůstala viset ve vzduchu a nesla se ozvěnou ještě dlouho potom, co byla vyřčena.

„Kde je vůbec Damien?“ vyhrkla Larisa ve stejné chvíli, kdy Damienově matce vyprchala z tváří všechna barva a vyděšeně zalapala po dechu.

„To ne! Damien. Ne, to ne!“ šeptala a pak se zhroutila Dominicovi do náruče v mdlobách.

„Lili, no tak, Lili, co se děje?“ Dominic měl ve tváři vepsanou starost.

Asi nikdy mě nepřestane udivovat síla lásky, která ty dva k sobě poutala. Vždycky nás učili, že démoni nedokážou milovat. Jsou to existence bez duše, bez soucitu, bez smilování, bez schopnosti mít někoho rád. Přináší temnotu, zlo, nenávist. Jenže tihle dva bořili zažité mýty. Mezi Dominicem a Lilith Kamenskými byla láska, která by dokázala skály lámat a hory přenášet. To jediné mně i Damienovi dávalo celé roky naději, že ta temnota uvnitř nás nemusí být naší zkázou.

„Proroctví,“ zašeptala Lilith tak zlověstně, že nám všem ztuhla krev v žilách.

„Cože? Co to říkala? Jaký proroctví?“ nechápala Larisa.

„Mami? O čem to mluvíš?“ dožadoval se odpovědi i Dorian.

„Cedriku, doprovoď prosím Larisu do jejích pokojů,“ požádal mě Dominic a nepromluvil, dokud jsme nebyli z doslechu.

V hlavě mi to šrotovalo jako v síťovém uložišti Billa Gatese. Proroctví? Jaké sakra proroctví? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. Soudě podle toho, jak rychle nás s Larisou Dominic vylifroval, i podle pološíleného výrazu ve tváři Lilith muselo jít o něco fakt velkého. A podle všeho to má nějakou souvislost s Damienem. A jakou roli v tom hraje Anna? Možná tohle by mohl být způsob…

Potřeboval jsem vědět víc.

„Měj se," vypoklonkoval jsem Larisu u jejího pokoje dřív, než mě mohla zasypat lavinou naprosto zbytečných otázek, a rychle jsem zmizel za rohem. Vracel jsem se k síni tak potichu, že by mi i kdejaký indiánský náčelník mohl závidět. Slyšel jsem vzrušené hlasy.

„Celý život mi tvrdíte, že je to jenom pohádka, pověst, nesmysl, který jste nám vyprávěli, abychom vás poslouchali," rozčiloval se zrovna Dorian.

„O proroctví nemá nikdo jiný tušení, a tak to taky musí zůstat!" Lilith svá slova mínila vážně. Bylo to patrné z napjatého tónu jejího hlasu.

„Počkej, a vy si myslíte… Vackov si myslí… prostě… jak víte, že se to týká Damiena a té malé zaklínačky?"

„Nevíme, co si Vackov myslí," odpověděl mu Dominic. „A podle mě je to pitomost. Vždyť Damien nemá žádné schopnosti."

„Co není, může být," zaprorokoval si Dorian.

„Nesmysl!" přerušil ho Dominic. „Schopnost získáváme okamžitě po přeměně nebo s dovršením dospělosti. Nikdy ne později."

„Tak pak máme po starostech, ne?"

„Nejspíš, ale stejně se mi to nelíbí. Něco mezi těmi dvěma je. Cítím to," prohlásil Dominic a já musel uznat, že jeho instinkty s věkem rozhodně nezeslábly.

„Jo, pitomej je na to můj bratříček dost," pochechtával se Dorian, ale ozvalo se plesknutí a on okamžitě zmlknul.

„Nemluv takhle o svém bratrovi," okřikla ho Lilith a já bych dal poslední boty za to, že mu právě teď zdobí tvář otisk její dlaně.

„Každopádně – kvůli něčemu ji Vackov chce," přemítal Dominic.

„Co budeme dělat?" zašeptala Lilith. Na chvíli se rozhostilo ticho. Stál jsem nehnutě a snažil se nedýchat, abych se neprozradil. Vysvobodil mě Dominicův výkřik.

„Cedriku! No tak, Cedrikuuuu! Okamžitě sem pojď!" zakřičel směrem, kterým jsme s Larisou odešli a Lilith s Dorianem v rychlosti řekl: „Doriane, ty se pověsíš na Vackova a zjistíš všechno, co ví. Cedrik udělá Damienovi posun a ty, má drahá, ho odvezeš i s Larisou na naše sídlo do hor a začneš chystat svatbu. O proroctví se nikdo nesmí dozvědět, a to platí i pro Damiena! Tak sakra, Cedriku! Kde se flákáš?"

Vystoupil jsem na schodiště a úslužně se uklonil: „Volal jsi mě, pane?"

Nestál jsem mu za odpověď. Počkal, až se k nim přidám, a pak mi nařídil: „Okolnosti se změnily, je nezbytně nutné, aby se Damien připojil k Lilith a Larise a vrátil se s nimi domů. Vím, že s Larisou právě nevychází, proto potřebuju, abys mu udělal posun a vrátil ho v čase do doby, kdy spolu ještě… ehm… vycházeli."

„Co tak najednou?" zeptal jsem se, i když mi bylo jasné, že Dominic mi pravdu stejně neřekne. Nemýlil jsem se. Jeho výmluvy: „Musím dodržet slib, který jsem dal jejímu otci. Hrozí nám válkou, a tu si právě teď nemůžeme dovolit," by mu zbaštila tak možná Larisa. Dominic se mými pocity ale nezabýval, chrlil na mě úsečně rozkazy. „Odjedete hned, jak se Damien vrátí. Kde se vůbec courá?" rozhorlil se, ale vzápětí si

uvědomil, že tam pořád jsem, tak mě se slovy: „Můžeš jít!“ milostivě propustil.

Sotva jsem vyšlápl schody nahoru a zmizel za rohem, temně zavrčel: „A jakmile Damien odjede, vyzpovídám tu holku a dostanu z ní všechno, co ví.“

Zamrazilo mě v zátylku. Pár takových výslechů už jsem viděl. A mimoděk jsem se při té vzpomínce otřásl odporem. Nebylo divu, že Dominic vládl všem démonům. Byl z nich ze všech nejkrutější.

„Dlouhá a těžká je cesta z pekla ven,
po níž míříš ke světlu."

John Milton

Z PEKLA VEN

Nevěděla jsem, kolik uběhlo času, od té doby, co Damien odešel. Skrz miniaturní okýnko vysoko nad mojí hlavou sem dopadalo jen minimum světla a ani starobylé louče, dnes už napájené elektřinou, moc od šera nepomáhaly. Neměla jsem proto tušení, jestli je brzy ráno, nebo už večer. Jedno ale bylo jisté – tohle odporné a zatuchlé místo by mohlo být skvělou kulisou pro historický film. Takový profesor Kalahan by tady slintal blahem. Já se snažila moc nerozhlížet, stačilo mi, že jsem zcela zřetelně slyšela cupitání malých myších nožiček.

Hlavou mi vířilo tolik protichůdných myšlenek, že jsem měla co dělat, abych si zachovala alespoň zbytky zdravého rozumu. Jako puzzle jsem skládala dohromady střípky ze svého života. Zatímco jsem vyrůstala se zaklínačem, který mě připravoval na tuhle šílenost, které říkal život, existoval někde můj skutečný děda. Věděl, co se stalo s mými rodiči? Tušil, v jakém světě žijeme? A co Damien? Opravdu chce staříka jen varovat? Můžu věřit tomu, že mu neublíží? A jak je možné, že zaklínači se navzájem dokážou vycítit, a já doteď netušila, že stařík je jedním z nás?

Možná jsem prostě vadná. Porouchaná. To by vysvětlovalo mnohé. I to, že jsem asi jediný zaklínač v historii světa, který se dokázal zamilovat do démona.

„Božeeee," zaúpěla jsem a schovala hlavu do dlaní.

Snažila jsem se už celé hodiny udržet při vědomí, abych se mohla bránit, kdyby se tady objevil některý z mých věznitelů, ale únava z předchozích událostí na mě dolehla takovou silou, že jsem nakonec usnula tak, jak jsem byla. Vsedě na tvrdé dřevěné lavici, opřená o studenou kamennou zeď. Zdály se mi příšerné sny, ze kterých jsem se budila s křikem.

Když jsem uslyšela rachot klíčů a cvaknutí zámku, únava byla okamžitě pryč. Vyskočila jsem na nohy. Odhodlaná bránit se do posledního dechu jsem se vrhla na nově příchozího a mlátila do něj hlava nehlava. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že mi neklade vůbec žádný odpor.

„Přestaň! Přestaň, Anno! Sakra, PŘESTAŇ!" zařval mi do ucha a já ho konečně poznala.

„Promiň."

Cedrik si třel bolavou tvář.

„Co přesně ses jako teď snažila udělat? Probít se holýma rukama ven ze sídla démonů? Víš, že nejsi z Avengers, viď?"

„Vtipnej," sykla jsem a nabídla se, že mu klidně nakopu zadek i bez partičky Kapitána Ameriky.

„To můžeš, ale být tebou bych se tím nezdržoval."

„Nevšiml sis?" rozhodila jsem rukama a rozhlédla se po temné kobce, v níž mě drželi. „Nikam nespěchám."

„Spěcháš! Musíš odsud hned zmizet!"

„Cože?" nevěřila jsem svým uším. „Damienův otec mě nechá odejít? Jen tak?"

„To zrovna ne," podrbal se Cedrik rozpačitě na hlavě. „Ale já tě nechám odejít jen tak. Dlužím ti to. Zachránila jsi mi život, teď ho zachráním já tobě. Ale musíš mi něco slíbit."

„Poslouchám."

„Nechám tě odejít, ale… ehm…"

„Ale?"

„Ale budeš se od Damiena držet dál."

Nechápavě jsem se na něj podívala. Měl vůbec tušení, o co mě žádá? Damien byl v tomhle blázinci, který jsem honosně nazývala svým životem, jedinou jistotou. Kotvou, kterou jsem potřebovala, stejně jako ryba potřebuje k životu vodu. Uměla jsem si představit život bez Jasmíny, Alexe, dokonce i bez staříka a Mony, ale ne bez Damiena.

„A když ne?" vystrčila jsem vzdorovitě bradu.

„Anno, neblbni." Cedrikův tón byl prosebný. „Musíš okamžitě zmizet! Dominic Kamensky se tě chystá vyslýchat. Pár takových výslechů jsem zažil a nedovolím mu, aby to udělal tobě. Nedokážu tě udržet naživu. A nedokážu udržet naživu Damiena. Pokud jeho otec zjistí, co k tobě cítí, bez milosti ho zabije."

Zachvěla jsem se, ale nechtěla jsem tomu věřit.

„Vždyť je to jeho vlastní otec!"

„To je," souhlasil Cedrik, „ale taky je to král. A hodně despotický král, který vyžaduje absolutní poslušnost. A každého, kdo se mu jen trošku znelíbí, krutě ztrestá."

„To ještě neznamená, že by zabil vlastního syna."

Cedrik neodpověděl, jen se na mě podíval takovým tím pohledem, kterým rodiče chlácholí své děti, když nechtějí slyšet pravdu, a já pocítila mrazení v zátylku.

„Zabil?" zeptala jsem se úplně zbytečně, protože odpověď jsem znala.

„Nemáš nejmenší tušení, jak moc je to, co k tobě cítí, pro něj nebezpečný. A pro tebe taky. Vím, že jsem vám dal naději s tím pitomým obsidiánovým zrcadlem. A věř mi, byl bych rád, kdyby to mezi vámi mohlo fungovat, ale řekl bych, že tadyto," rozhodil rukama, abych pochopila, že myslí tohle hnusné a neutěšené místo, „tohle asi není úplně přijetí od potencionálních tchánovců, jaký by si člověk představoval."

„Myslíš, že jsem si vysnila ve svých romantických snech, že se zamiluju do monstra, před kterým mám paradoxně zrovna já chránit svět? Že jsem si přála, aby moje první návštěva u jeho rodičů dopadla tak, že na mě všichni zaútočí a skončím ve středověkým vězení? Věř mi, já mám o lásce taky trošku jiné představy, ale musím hrát s kartami, které mi byly rozdány."

„Já to vím, Ans, chápu to. A chci po tobě jediné – čas. Nech nás, ať přesvědčíme Damienova otce, že jsi pro nás důležitá a že je Damien na jeho straně. Žádám tě jen, abys nám dala trochu času."

Díval se na mě tak prosebnýma očima, že jsem ho nedokázala poslat k šípku. Tak jsem jen mlčky přikývla.

Hlasitě si oddychl a zeširoka se na mě usmál. Skoro bych čekala, že se tady objeví duha a za ní jednorožci, ale místo toho se ze tmy ozvaly kroky.

Někdo mířil přímo k nám. Začala jsem panikařit, ale Cedrik nezaváhal. Chytil mě pod krkem, přirazil mě bolestivě zády ke zdi, jen jsem vyhekla, a mohutným hlasem zařval: „Přísahám, že to z tebe vymlátím! Mluv!"

„Ehm, pane," odkašlal si jeden ze strážců. „Musím ji…"

Co se mnou měl v úmyslu, jsem se nedozvěděla. Cedrik na něj totiž temně zavrčel. „Copak nevidíš? Zrovna s ní mluvím! A hned jak s ní domluvím, tak jí ten její vzdor a trucovitost dostanu z těla jinak." Chlípně mi přejel rukou přes prsa, kdyby snad strážný hned nepochopil, co přesně se mnou zamýšlí provést. „A nepřeju si být nikým rušen!"

Byl tak strašně věrohodný.

Ten chtíč v jeho očích.

Ta zloba.

Temnota prostoupila celou jeho bytostí.

Děsil mě.

A toho strážce taky.

„Jistě, pane, omlouvám se," uklonil se snaživě a pakoval se z dohledu, jak nejrychleji mohl.

„Promiň," omlouval se šeptem Cedrik. Ze sevření mě pustil, až když za strážným klaply dveře. „Muselo to být věrohodný."

„Chápu," pípla jsem. A jen hodně pomalu jsem se vzpamatovávala. Jako bych si teprve teď konečně uvědomila, kde jsem a s kým. Vydaná na milost a nemilost těm, kteří touží po jediném – zlikvidovat mě. Strach mě na chvíli úplně paralyzoval.

Cedrik se mnou musel zatřást, abych vnímala.

„Teď ne, Ans, teď nesmíš zpanikařit. Musím tě odtud dostat, potřebuju, abys byla při smyslech," zaříkával mě a já se musela několikrát zhluboka nadechnout, než jsem se na něj dokázala znovu podívat a sotva znatelně kývnout.

„Hodná holka," pochválil mě, když v mé tváři znovu spatřil stopy příčetnosti. „Jdeme!"

Neměla jsem nejmenší tušení, kam mě vede. Myslela jsem si, že horší místo než tohle tady nemají, ale to jsem se pořádně sekla. Cedrik mě táhl za sebou k těžkým dubovým dveřím. Nevpadli jsme však do velké vstupní síně přímo do náruče Damienova otce, jak jsem očekávala, ale ocitli jsme se v nějaké tmavé chodbě. Byla tam tma a smrdělo to plísní a zatuchlinou. Stropy byly nízké, takže se Cedrik musel krčit, aby vůbec prošel. Pod nohama mi klouzalo něco, co jsem si raději ani nechtěla představovat. Když se mi o nohu otřelo cosi chlupatého, vypískla jsem. Cedrik ke mně okamžitě přiskočil a připlácl mi ruku na pusu.

„Je ti jasný, že když nás tady chytí, je po nás, že jo?"

„Promiň," zahuhlala jsem. „Bojím se krys."

Cedrik se k mému překvapení pobaveně rozesmál.

„Vážně? Randit s démonem ti nevadí, ale taková krysa, ovšem, panečku, to je teprve ten pravý netvor."

„Bavíš se? Radši mě dostaň z týhle odporný stoky ven. Mimochodem, máte tušení, že je dvacátý první století? Doneslo se k vám, že existujou vysoušeče vlhkosti, sanační firmy, stavaři, hydroizolace?“

„Jo, dej mi minutku, jen co vyřídím tu záležitost s tebou a Damienem, hned udělám výběrové řízení na odstranění vlhkosti ze sídla démonů, z baráku, kterej lidi nevidí,“ ucedil ironicky.

Připadalo mi, že jsme šli celou věčnost. Tak velký ten zatracený dům rozhodně nemohl být. Leda bychom chodili pořád dokola.

Konečně se před námi objevily těžké dubové dveře, stejné jako ty předtím. Ani by mě nepřekvapilo, kdybychom zabloudili a vylezli zpátky ve vězení. Jenže Cedrik mě převezl.

Zarachotil klíčem v zámku, dveře se skřípěním povolily a nás oslnilo denní světlo. Mžourala jsem a snažila se přivyknout oči, poslední dny zvyklé na tmavou celu, na tolik světla. Když jsem zjistila, kde jsme, překvapením jsem vydechla.

„Ale to je…“

„Jo, tajná chodba,“ přitakal Cedrik.

„Počítám, že zítra už ji tu nenajdu.“

„Na tvém místě bych to nezkoušel,“ zazubil se na mě vesele.

Proto se mi cesta zdála nekonečná. Prošli jsme nejen pod celým sídlem démonů, ale také pod Zlatou uličkou a vyšli jsme v zapadlé uličce pod hradem. Kolem nás nevšímavě procházeli turisté, aniž by tušili, že jsme zrovna vylezli z tajné chodby starobylého sídla démonů.

Oplatila jsem mu úsměv a objala ho.

„Děkuju, Cedriku.“

„To nestojí za řeč,“ mávl rukou. Odtáhl se ode mě tak, aby mi viděl do tváře. „Dávej na sebe pozor a nenech se zabít, pokud nebudu nikde poblíž, domluveno?“

Do očí mi vyhrkly slzy. Poslední dny jsem si tak zvykla na jeho i Damienovu společnost, že jsem si neuměla představit, co bude, až je nebudu mít poblíž.

„Slib mi to," dožadoval se Cedrik a já si rychle setřela zbloudilou slzu a s trošku pokřiveným úsměvem jsem řekla: „Slibuju, že se nechám zabít jen ve tvé společnosti."

„Hodná holka," usmál se. Lípnul mi pusu na tvář a bez ohlédnutí zmizel v temné chodbě. Stála jsem tam a zírala na zavřené dveře. Možná bych tam stála ještě teď, kdyby se nebe nezatáhlo a k zemi se nezačaly snášet sněhové vločky. Dala se do mě zima a té jsem taky přičítala drkotající zuby. Že by příčinou mohl být šok z toho, co jsem právě prožila, jsem si raději nepřipouštěla.

Naštěstí mi v kapse zavibroval mobil a vrátil mě zpátky do reality. Signál, konečně! Vrhla jsem se po telefonu, jako by to byl záchranný člun, který mě dokáže odvézt do bezpečného přístavu, ve kterém neexistují démoni ani zaklínači. Jenže jméno na displeji mi rozhodně na tohle všechno zapomenout nedalo.

„Děd… ehm… Dane?"

„Díky bohu, Anno! Jsi v pořádku? Ani se nehni, jedu pro tebe! Za chvíli jsem tam!"

Neztrapňovala jsem se otázkami, jak mě hodlá najít v rozlehlé Praze. Teď už jsem věděla, že mě najde, aniž by zapnul navigaci. Zanedlouho zabrzdil přímo přede mnou. Připadalo mi, že auto ještě ani nezastavilo a stařík už vyskočil ven a zdrtil mě v objetí.

„Tohle už mi nikdy nedělej!" vydechl a pocuchal mě ve vlasech, jako to dělával, když jsem byla docela malá holka.

„Omlouvám se," pípla jsem a schovala se mu do náruče. V bezpečí na mě dolehlo všechno, co jsem právě prožila, i hrůza z toho, co se mohlo stát, a já se sesypala. Z očí se mi valily

proudy slz a já je nedokázala zastavit. Vzlykala jsem staříkovi do bundy a on mě konejšivě hladil po vlasech.

„Šššššš," tišil mě. „Už jsi v bezpečí a tam taky zůstaneš, protože ode dneška se ode mě nehneš ani na krok. A příštích dvacet let máš domácí vězení, to je ti doufám jasný?!"

Přes slzy jsem se musela smát. Celý děda. Já se hroutím a on na mě vyrukuje s domácím vězením.

„Myslím to naprosto vážně," ujistil mě stařík. A zatímco já si konečně utřela zmáčené tváře, stařík se obezřetně rozhlížel kolem. Ulice se s čím dál hustějším sněžením téměř vylidnila.

„Jedeme, ať jsme odtud pryč dřív, než se po tobě začnou shánět. A ty mi zatím můžeš vyprávět, jak ses sakra dostala do sídla démonů. A hlavně, jak ses z něj, u všech ďasů, dostala ven?!"

Chtěl slyšet úplně všechno. Jak to v domě U Poslední lucerny vypadá, kdo tam všechno byl, kdo co řekl, jak to řekl, proč to řekl. Co měli na sobě, jaké měli zbraně, jak vypadala chodba, kterou jsem utekla, a jak jsem se o ní vůbec dozvěděla. Snažila jsem se odpovídat co nejvíc podle pravdy, ale o Cedrikovi a jeho klíčové roli v mém útěku jsem takticky pomlčela. Poslušně jsem odpovídala na každou otázku, a přitom jsem toužila po tom zasypat otázkami jeho. Byl za ním Damien? Varoval ho, jak slíbil? A jak je to s mojí rodinou? Co všechno ví o mých rodičích a o mém dědečkovi, který podle Damienova otce někde žije a marně mě hledá? Proč mi nikdy neřekl, že on sám je zaklínač? A kdo je potom Mona s Kirou? Je Mona opravdu čarodějnice, jak o ní tvrdili démoni? Namísto toho jsem však z hlavy dolovala podrobnosti o zabezpečení démonského vězení.

„Minul jsi odbočku domů," zaregistrovala jsem, ale stařík se jen smutně usmál.

„Tam se teď nemůžeme vrátit, Anno."

„Cože? Proč?"

„Myslím, že moc dobře víš proč."

Překvapeně jsem se na něj podívala, ale stařík dělal, že si toho nevšiml.

„Tu noc, co ses poprvé potkala s démony," začal a mně se při vzpomínce na ni divoce rozbušilo srdce. Tu noc totiž budu mít už navždycky spojenou nejen s prvním setkáním s démony. V mé hlavě, ale hlavně v mém srdci už vždycky zůstane vyrytá jako noc, kdy mě Damien poprvé políbil. A vůbec mi nevadilo, že to bylo hlavně proto, abych děsem neječela a neprozradila náš úkryt. Dodnes jsem si ten polibek dokázala vybavit do nejmenších detailů. I když bych si první polibek dovedla představit i na jiném místě než schovaná v odporně páchnoucím zákoutí starého domu. Ale rozhodně bych si ho neuměla představit s nikým jiným.

„Tu noc jsi ho k nám poprvé přivedla," dokončil děda a já se zajíkla. Na otázku, jestli Damien dodržel svůj slib a varoval staříka, už jsem odpověď znala.

„Netušila jsem to," šeptla jsem spíš pro sebe a nelhala jsem. Tehdy jsem neměla nejmenší tušení, co je Damien zač.

„Já vím," přitakal děda. „Pak tam byl ještě jednou, řekl mi to a naposledy přišel dnes."

„Dnes? Byl tam dneska?" Při představě Damiena u nás doma, jak se snaží zabránit staříkovi, aby mě šel vysvobodit ze spárů démonů, se mi srdce splašeně rozbušilo.

Jenže než jsem stihla staříka zavalit hromadou otázek, zastavil před nějakým sešlým domem na periferii Prahy a třikrát zatroubil.

Z omšelých dveří, které držely v pantech podle mě jen silou vůle, během chvilky vyšla Mona s Kirou a Jonatanem v zádech. Všichni táhli spoustu tašek a kufrů.

„Anno!" zajásala Mona, když mě viděla na sedadle spolujezdce. Doslova násilím mě vytáhla ven z auta, aby mě mohla

obejmout. Zajímalo by mě, kde se v takové staré dámě vzala tak ohromná síla. Sotva jsem lapala po dechu, jak pevně mě svírala. „Holčičko, jsi v pořádku?“

„Byla jsem,“ vyhekla jsem namáhavě, „než jsi mi svým objetím zlámala všechna žebra.“

Mona mě naoko přísně plácla po zádech, ale v očích jí vesele jiskřilo.

„Pusť mě k ní taky,“ hlásil se o svá práva Jonatan a i on mě zdrtil ve svém medvědím objetí. „Čau prcku, ty perlíš,“ břinknul mě přátelsky do zad a hned si uzurpoval místo vepředu. Bez rozpaků mě vypakoval dozadu a pohodlně se rozvalil vedle staříka.

Kira po mně místo pozdravu hodila protivný úšklebek, nasoukala se na zadní sedadlo a vytáhla z kapsy mobil. Taky přivítání.

„Máte všechno?“ ujišťoval se stařík.

„Přesně podle seznamu,“ přikývla Mona.

„Fajn, tak jedeme,“ zavelel a vmanévroval s autem na výpadovku směr Brno.

„Kam jedeme?“ byla jsem zvědavá, ale stařík se s odpovědí nenamáhal, Mona žmoulala v ruce nějakou bylinku a něco si pro sebe mumlala, Jonatan uhnul pohledem a předstíral, že ho zaujalo něco venku na ulici, a Kira ani nic předstírat nemusela. Ta mě ignorovala už ze své podstaty.

„Je vám jasné, že se budu ptát, dokud mi někdo z vás neodpoví, že jo?“ ujistila jsem je. „Takže kam to jedeme?“

„Do Atrofy,“ houkl neochotně stařík.

„Kam?“

„Uf, ta holka je vážně totálně mimo. Nemáte nějakou brožuru o zaklínačství? Nebo aspoň online kurz, že bys ji přihlásil?“ vysmívala se mi se Kira. Nestála mi za odpověď a stařík, protože se určitě bál, že se do sebe pustíme, jak bylo naším dobrým zvykem, rychle vysvětloval: „Atrofa se říká sídlu zaklínačů.“

„Sídlo zaklínačů?“ vyjevila jsem se. „A neříkal jsi, že je někde v Maďarsku?“

„V Rumunsku!“ opravil mě pedantsky, jako bych snad já mohla za to, že toho o svém životě vím tak strašně málo.

„A proč tam jedeme?“

„Svolávají všechny zaklínače,“ řekl neochotně děda a já se vyděsila: „Ale vždyť jsi tvrdil, že je to pro nás nebezpečný. Že nás všechny držíte co nejdál od sebe, abychom nebyli pohromadě. Že nás je jen sto čtyřicet.“

„Přesněji sto třicet osm, i když teď už jen sto třicet pět,“ opravil mě Jonatan a mně se hrůzou sevřelo hrdlo.

Nevím, proč jsem si myslela, že jenom mně hrozí nebezpečí, že démoni jsou reálnou hrozbou jen pro mě. Ostatní zaklínači pro mě byli cizinci bez tváře. A teď tři z těch tváří už nikdy nepoznám.

„Bože,“ vydechla jsem a myslím, že i stařík viděl v mých očích stopy začínající paniky, takže se mě rychle snažil uklidnit.

„Atrofa je pro nás to nejbezpečnější místo. Je ukryté hluboko v horách…“

„… pecka,“ ušklíbla se Kira a stařík ji zpražil v zrcátku pohledem. „No co, nudnější místo abys pohledal. I zvířata dobrovolně z okolních lesů buď prchla, nebo nudou zdechla.“

„… a je chráněno silným kouzlem, nikdo nepovolaný se do něj nemá šanci dostat,“ pokračoval stařík, jako by Kira nic neřekla.

„Aha,“ odpověděla jsem fakt chytře a pak tomu nasadila korunu otázkou: „Tak proč nebydlíme tam?“

Než stařík stačil zareagovat, ozvala se Kira: „Chápu, že jsi vyděšená, ale klídek, jo? Prostě si vyslechneme, proč nás vedení povolalo, a valíme zpátky do Prahy, přes to nejede vlak. Nehodlám bydlet na tom bohem zapomenutém místě. Na to rovnou zapomeň!“

Nenamáhala jsem se odpovědět. Zajímalo mě něco úplně jiného: „Proč nás vůbec svolávají?“

„Pche, vážně tě nic nenapadá?“ ušklíbla se Kira, „nebo spíš někdo, kvůli komu je všechno vzhůru nohama?“

„Do Prahy se začíná stahovat příliš mnoho démonů. Něco se chystá a vedení je z toho nervózní,“ vysvětloval stařík.

„A kvůli KOMU se všichni ženou do Prahy?“ pokyvovala hlavou Kira.

„Kvůli Praze, protože se v ní démonům zalíbilo?“ odsekla jsem a Kira se ušklíbla.

„Hm, nebo spíš kvůli tomu, žes randila s démonem?“

Tak tohle byla podpásovka! Rychle jsem střelila pohledem ke staříkovi, ale nevypadal, že by to pro něj byl šok. Sice se na mě podíval vyčítavým pohledem, ale neřekl nic.

„Ty to víš?“

Sotva znatelně kývl.

„Dan dokáže vycítit vazby mezi lid… ehm, lidmi… no prostě vazby. Dokáže vycítit vztahy, lásku, jestli mi rozumíš,“ přispěchal rychle Jonatan s vysvětlením a já vůbec nechápala, o čem to mluví.

„Cože?“

„Ta holka je fakt natvrdlá,“ kroutila nade mnou povýšeně hlavou Kira. „Čemu přesně nerozumíš na tom, že Dan pozná, když někdo někoho miluje?“

Překvapeně jsem otevřela pusu, abych jí odsekla něco pěkně peprného, ale zase jsem ji zavřela. Stařík ví, že jsem zamilovaná do démona, a vůbec nevyšiluje? Něco je hodně špatně!

„Když jsem ho uviděl, chtěl jsem ho zabít,“ přiznal, jako by mi četl myšlenky.

„A nebýt jeho schopnosti, bylo by teď démonické princátko po smrti,“ bavila se Kira. „To by byla teprve zábava.“

„Jsi fakt blbá,“ otitulovala jsem ji.

„Věděl jsem, že to s tebou nebude jednoduchý, už od malička jsi byla oproti ostatním zaklínačům, které jsem vychoval, odlišná. Svá," řekl mi stařík úplně scestně.

„Mimoň," uchichtla se Kira.

„Možná kdybys mi celý život nelhal, nebyla bych oproti ostatním tak moc jiná," pokrčila jsem rameny. Stařík pokračoval, jako by nás ani neslyšel: „Tvrdohlavá, zatvrzelá, zarputilá, ale taky moc hodná. Na všem a na všech si vždycky dokážeš najít něco dobrého. Jdeš proti proudu a děláš věci přesně opačně, než se od tebe očekává. Jsi jiná. Takže se prostě budeme tvářit, že se nic neděje, a budeme doufat, že démoni vedení zaměstnají dost dlouho na to, abych přišel na to, co s tím."

„Bože, z toho zase děláte vědu. Tak si užila s démonem, no a co? Nedivím se, Damien je kus," prohodila uznale Kira. „Tomu bych klidně i já upsala svou duši, kdyby mi ukázal pár svých temných kousků v posteli. To ještě neznamená, že jí vytetoval na čelo: *Spala jsem s démonem*, ne?"

„Tak zaprvý, Damien má na rozdíl od tebe úroveň a o tvou duši by rozhodně nestál. A za druhé, nespala jsem s ním, tak laskavě zavři klapačku!" ohnala jsem se po ní a měla jsem chuť jí zakroutit krkem.

„Nechte toho, obě dvě!" okřikl nás děda. „Koneckonců byla jsi to ty, Kiro, kdo nám tvrdil, že je škola čistá, že se nemůže nic stát. A přitom ji necháš… ehm," odkašlal si stařík a teprve po chvíli dopověděl: „… v jedné lavici s démonem!"

„Kdyby jen v jedné lavici," tlemila se Kira a vůbec nic si z jeho výčitek nedělala.

Tohle byl tenký led a na ten se stařík rozhodně pouštět nechtěl. Namísto toho na nás naléhal: „Tohle musí zůstat jenom mezi námi. Vedení se to nesmí dozvědět."

„Připomeňte mi, proč ji vlastně vůbec táhneme s sebou?" šlehla jsem po Kiře naštvaným pohledem.

„Protože patří do tvého týmu," řekl prostě Jonatan.

„Mého týmu?" nechápala jsem. „Já mám tým? Něco jako Tým Jacob a Tým Edward?"

„Přesně, akorát že my jsme Tým Mimoň," pochechtávala se Kira a přitom něco ťukala do mobilu. Všiml by si někdo, kdybych na její straně otevřela dveře a prostě bych z nich vyhodila nejprve její mobil a potom i ji?

„Jak dlouhá že nás čeká cesta?" zeptala jsem se a Jonatan hned ochotně hlásil: „Když to dobře pojede, tak přesně deset hodin a padesát sedm minut."

Bože, deset hodin a padesát sedm minut s Kirou v jednom autě. To nemůžu přežít ve zdraví, napadlo mě. Ale nahlas jsem řekla: „Paráda, takže máme přesně deset hodin a padesát sedm minut na to, abyste mi konečně řekli úplně všechno o našem světě. Klidně začněte mým dream teamem," pobídla jsem je a Jonatan na mě pobaveně mrknul.

„Jestli najdeš v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede.“

Arthur C. Clarke

CESTA

Nejdřív se mi zdálo, že stařík vůbec neslyšel, co jsem řekla. Jen z napětí jeho těla bylo poznat, že slyšel a že se mu do povídání moc nechce. Rukama svíral volant tak pevně, až mu zbělaly klouby. Přišlo mi, že to trvalo celou věčnost, než konečně promluvil.

„Už odpradávna byl zaklínač velmi vážené poslání,“ začal ze široka a já se pohodlně uvelebila a zalitovala jsem, že tady nemáme popcorn. Jestli se konečně děda rozhodl promluvit, hodlala jsem si to náležitě užít. „Ještě v sedmnáctém století bylo víc zaklínačů než démonů, a díky tomu byl svět bezpečné místo. Jenže démoni chtěli být nesmrtelní a toho mohou dosáhnout jedině tak, že zlikvidují všechny ty, kteří je dokážou zabít.“

„Zaklínače,“ doplnila jsem a děda přikývl.

„A tak začali zaklínače zabíjet. Vyvraždili celé rodiny zaklínačů. Dospělé bez milosti a děti, u kterých se ještě neobjevilo znamení, brali do zajetí, kde v krutých podmínkách vyrůstaly a čekaly, až dosáhnou osmnácti let věku. Pokud se jim znamení neobjevilo, nechali je zbídačené uprostřed pustiny, ať si poradí, jak umí. Ty, kterým se znamení objevilo, bez milosti pozabíjeli. A tak zůstalo na světě už jen…“